

Arrest

nr. 217 846 van 1 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. SWENNEN
Paalsesteenweg 81
3580 BERINGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 december 2017 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 januari 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2019, en de beschikking van 5 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt verdaagd naar 14 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. BEUTELS, die *loco* advocaat J. SWENNEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, dient op 5 juni 2007 een aanvraag in voor een visum kort verblijf. Zij wenst haar dochter en schoonzoon in België te bezoeken. Dit visum wordt toegestaan.

Verzoekster komt België binnen op 15 augustus 2007 en haar verblijf wordt toegestaan tot 13 oktober 2007.

Op 24 oktober 2017 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in voor een visum kort verblijf om haar familie in België te bezoeken.

Op 11 december 2017 wordt deze visumaanvraag geweigerd. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Het visum is geweigerd.

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen

(...)

3. x u hebt niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de onmogelijkheid te verkeren dezer middelen legaal te verkrijgen

(...)

9. x uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kan niet worden vastgesteld

(...)

Motivatie

(...)

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

** U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen*

** De tenlasteneming door de garant ondertekend wordt geweigerd. Interimwerk biedt immers geen financiële garanties voor een periode van 2 jaar (tijdsperiode waarin de garant verantwoordelijk is).*

** Geen of onvoldoende bewijs van financiële dekking voor het verblijf*

Betrokkene heeft een klein pensioen en ze legt een bankrekening voor die werd aangezuiverd. Bijgevolg bestaan er twijfels omtrent de financiële capaciteit in het dossier.

** Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*

Betrokkene levert onvoldoende waarborgen die de terugkeer naar haar land van origine garanderen omwille van volgende cumulatieve redenen:

Betrokkene heeft een hoge leeftijd en ze reisde nooit eerder binnen het Schengengebied.

Betrokkene heeft een klein pensioen en ze toont niet aan te beschikken over voldoende persoonlijke bestaansmiddelen.

Betrokkene legt geen afdoende bewijzen voor van resterende belangen in haar land van origine.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in de synthesememorie een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Het eerste middel tot nietigverklaring van voormelde beslissing is gebaseerd op een schending van de artikel 3 jo. artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, B.S. 12 september 1991.

Doordat de bestreden beslissing niet gesteund is op motieven die afdoende zijn en zowel in feite, als in rechte correct zijn.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 vereist dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en artikel 3 voegt hieraan toe dat deze motivering de juridische feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de grondslag van deze beslissing ligt en dat die afdoende moet zijn. De materiële motiveringsverplichting, vervat in voormelde artikelen, werd aldus geschonden.”

Hoewel verzoekster kennis kreeg van de motieven op basis waarvan haar visumaanvraag geweigerd werd, toch rechtvaardigen deze de bestreden beslissing niet.

Een bestuurshandeling met individuele draagwijdte zoals in casu moet immers steunen op objectief aanvaardbare motieven, waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is én die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (R.v.St. 4 maart 2002, nr. 104.254, <http://www.raadvst-consetat.be.>).

In casu dient vastgesteld te worden dat verweerster bij de beoordeling van de visumaanvraag van verzoekster niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of deze alleszins niet correct heeft beoordeeld, zodanig dat de beslissing van verweerster dan ook nietig verklaard dient te worden overeenkomstig art. 39/2 §2 Vreemdelingenwet.

1. In de eerste plaats zou het volgens verweerster niet aangetoond zijn dat verzoekster over voldoende middelen van bestaan te beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf, of voor de doorreis naar een derde land waar zij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen (art. 32, 1, a) iii) Verordening nr. 810/2009).

Wanneer verzoekster in België verblijft, zal zij onderhouden worden door haar dochter en de echtgenoot van haar dochter, die beide een inkomen hebben als arbeider (stuk 6).

Het gemiddeld maandinkomen van de dochter van verzoekster bedraagt ongeveer 1.409 EUR en het gemiddeld maandinkomen van haar echtgenoot bedraagt ongeveer 2.185 EUR.

Het gemiddeld gezamenlijk maandinkomen bedraagt bijgevolg 3.594 EUR (zie stuk 6).

De maandelijkse kosten van het gezin kunnen begroot worden als volgt:

- Huur	650,00 EUR
- Water	+/- 20,00 EUR
- Internet + digitale televisie	53,70 EUR
- Elektriciteit en gas	137,00 EUR
- Gsm abonnement	25,00 EUR

TOTAAL	885,70 EUR

Gelet op bovenstaande kan er geen twijfel bestaan over de financiële capaciteit in het dossier. Er zijn duidelijk voldoende financiële garanties.

Bovendien wensen de schoonouders van de dochter van verzoekster borg te staan voor verzoekster.

Verzoekster heeft daarenboven om haar verblijf te kunnen bekostigen bepaalde juwelen met een waarde van ongeveer 10.000,00 EUR verkocht (stuk 3) en op haar bankrekening gezet.

Er dient tot slot opgemerkt te worden dat verzoekster slechts voor een beperkte periode van drie maanden wenst te verblijven in België.

Gelet op het voorgaande is er geen enkel twijfel mogelijk over het feit dat verzoekster, die in Turkije bij woont, over voldoende bestaansmiddelen beschikt, zowel tijdens haar verblijf in België als wanneer zij naar Turkije weerkeert.

2. In de tweede plaats is verweerster van oordeel dat de tenlasteneming door de garant ondertekend dient te worden geweigerd, aangezien interim werk geen financiële garanties voor een periode van 2 jaar biedt (tijdsperiode waarin de garant verantwoordelijk is).

Er dient nogmaals te worden benadrukt dat de schoonouders van de dochter van verzoekster eveneens borg wensen te staan voor verzoekster.

Verzoekster heeft daarenboven om haar verblijf te kunnen bekostigen bepaalde juwelen met een waarde van ongeveer 10.000,00 EUR verkocht (stuk 3) en op haar bankrekening gezet.

Het gemiddeld gezamenlijk maandinkomen van de garanten bedraagt 3.594 EUR (zie stuk 6), hun maandelijkse kosten bedragen slechts 885,70 EUR.

Er kan bijgevolg geen twijfel bestaan over de financiële capaciteit in het dossier en er zijn duidelijk voldoende financiële garanties.

Verzoekster wenst tot slot slechts voor een beperkte periode van drie maanden te verblijven in België.

Gelet op het voorgaande dient de tenlasteneming te worden aanvaard, aangezien er genoeg financiële garanties voorhanden zijn.

3. Ten derde stelt verweerster dat er geen of onvoldoende bewijs van financiële dekking voor het verblijf bestaan. Verzoekster heeft volgens verweerster een klein pensioen en ze legt een bankrekening voor die werd aangezuiverd. Bijgevolg bestaan er volgens verweerster twijfels omtrent de financiële capaciteit in het dossier.

Gelet op hetgeen in punt 1 en 2 is uiteengezet kan er geen twijfel bestaan over de financiële dekking voor het verblijf.

4. Tenslotte houdt verweerster voor dat het voornemen van verzoekster om het grondgebied te verlaten voor het verstrijken van het visum niet zou kunnen worden vastgesteld omdat zij onvoldoende waarborgen levert die de terugkeer naar haar land van origine garanderen omwille van volgende cumulatieve redenen (art. 32. 1, b) Verordening nr. 810/2009):

- Verzoekster heeft een hoge leeftijd en ze reisde nooit eerder binnen het Schengengebied.
- Verzoekster heeft een klein pensioen en ze toont niet aan te beschikken over voldoende persoonlijke bestaansmiddelen.

- Verzoekster legt geen afdoende bewijzen voor van resterende belangen in haar land van origine.

Wat de eerste reden betreft klopt het inderdaad dat verzoekster een hoge leeftijd heeft, doch is de relevantie van de leeftijd van verzoekster onduidelijk.

Daarnaast reisde verzoekster wel degelijk eerder binnen het Schengengebied en heeft zij bovendien in 2007 zelfs in België verbleven om haar dochter en diens schoonfamilie te kunnen bezoeken. Zij verkreeg daarvoor op 07.08.2007 een visum met een geldigheidsperiode van 08.08.2007 tot 08.02.2008 (stuk 2).

Op dat ogenblik waren er ook voldoende middelen voorhanden voor een verblijf van verzoekster in België en is verzoekster ook tijdig teruggekeerd zonder enig probleem.

Wat de tweede reden betreft volstaat het om te verwijzen naar wat is uiteengezet onder punten 1-3, waaruit voldoende blijkt dat verzoekster beschikt over voldoende persoonlijke bestaansmiddelen.

Wat tenslotte de laatste reden betreft heeft verzoekster ook nog resterende belangen in haar land van origine, aangezien zij nog drie zonen heeft die in Turkije wonen en bovendien ook zelf een woning heeft in Turkije (stuk 7)."

3.1.2. In de nota repliceerde de verwerende partij als volgt op het eerste middel:

"Verzoekster stelt in een eerste middel een schending voor van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. In een tweede middel stelt zij een schending voor van artikel 8 EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt dat zij tijdens haar verblijf in België onderhouden wordt door haar dochter en echtgenoot van haar dochter, die beiden een inkomen hebben als arbeider. Hun gemiddeld inkomen zou 3.594 euro bedragen. De maandelijkse kosten zouden 885,70 euro bedragen. Om haar verblijf te kunnen bekostigen zou zij haar juwelen verkocht hebben ten bedrage van 10.000 eur. De schoonouders van haar dochter zouden eveneens borg willen staan. De relevantie van haar leeftijd zou onduidelijk zijn. Ze zou wel degelijk eerder binnen het Schengengebied hebben gereisd. Haar drie zonen zouden in Turkije wonen en ze zou er een woning hebben, waardoor ze wel degelijk nog belangen heeft in Turkije. Ze zou contacten onderhouden met haar familie in België, waardoor er sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

De verwerende partij behandelt beide middelen tezamen en heeft de eer te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing tot weigering van de afgifte van het visum kort verblijf gaat in op alle documenten zoals overgemaakt door verzoekster ter staving van haar aanvraag.

Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

“Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;”

(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV–14.428)

Verzoeksters visumaanvraag werd geweigerd op basis van artikel 32 van de Verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode, dat luidt als volgt:

“Weigering van een visum

1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagmaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering, (...)

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.(...)”

(eigen onderlijning)

Uit de lezing van die bepaling volgt dat de verwerende partij op grond van verschillende redenen een aanvraag kan weigeren en dat niet in een systeem van cumulatieve voorwaarden wordt voorzien.

De vaststelling dat aan één van de opgesomde weigeringsmotieven, vermeld onder artikel 32 van de Visumcode, wordt voldaan, volstaat om een visumaanvraag te weigeren. Dat heeft tot gevolg dat indien de bestreden beslissing op correcte wijze gesteund is op één van die criteria, die elk op zich determinerend kunnen zijn, de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd is en de overige motieven als overbodige motieven moeten worden afgedaan.

De weigering van de visumaanvraag werd als volgt gemotiveerd:

“(...) U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis (...)

- De tenlasteneming door de garant ondertekend wordt geweigerd. Interimwerk beidt immers geen financiële garanties voor een periode van 2 jaar (tijdsperiode waarin de garant verantwoordelijk is.

- Geen of onvoldoende bewijs van financiële dekking voor het verblijf

Betrokkene heeft een klein pensioen en ze legt een bankrekening voor die werd aangezuiverd.

Bijgevolg bestaan er twijfels omtrent de financiële capaciteit in het dossier.

- Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld

Betrokkene levert onvoldoende waarborgen die de terugkeer naar haar land van origine garanderen omwille van volgende cumulatieve redenen:

Betrokkene heeft een hoge leeftijd en ze reisde nooit eerder binnen het Schengengebied.

Betrokkene heeft een klein pensioen en ze toont niet aan te beschikken over voldoende persoonlijke bestaansmiddelen.

Betrokkene legt geen afdoende bewijzen voor van resterende belangen in haar land van origine.(...)"

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij één verbintenis tenlasteneming voorlegde waarbij de heer K. E. werd vermeld als garant. Zij maakte tevens loonfiches over op naam van K. E., waaruit inderdaad blijkt dat hij tewerkgesteld is op interim basis.

Waar verzoekster stelt dat er nog andere personen zijn die garant zouden staan, dient opgemerkt dat dit alleszins niet blijkt uit de documenten die zij heeft bijgevoegd.

Zij betwist de vaststelling, dat op basis van de interimarbeid niet kan vastgesteld worden dat er financiële garanties zouden zijn voor een periode van 2 jaar (tijdsperiode waarin de garant verantwoordelijk is) op geen enkele wijze.

Waar zij stelt dat zij haar juwelen heeft verkocht om naar België te komen, geeft zij aan dat de verwerende partij op correcte wijze vaststelde dat haar bankrekening werd aangezuiverd. Verzoekster betwist niet dat een klein pensioen heeft. Zij toont niet aan dat het op basis daarvan kennelijk onredelijk is te concluderen dat er twijfels bestaan omtrent de financiële capaciteit in het dossier.

Verzoekster verwijst thans voor het eerst bij haar verzoekschrift naar stukken waaruit zou blijken dat haar drie zonen in Turkije verblijven en dat zij aldaar over een woning zou beschikken. De regelmatigheid van een bestuurshandeling wordt echter beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur beschikte ten tijde dat de beslissing werd genomen. Zij toont niet aan dat zij dergelijke stukken had gevoegd bij haar aanvraag, waardoor er geen rekening gehouden mee kan worden.

Nu verzoekster geen stukken voorlegde die haar banden met haar herkomstland aantonen, is het niet kennelijk onredelijk dat rekening houdend met haar kleine pensioen en haar leeftijd, geoordeeld wordt dat er onvoldoende waarborgen werden geleverd die de terugkeer naar haar land van origine garanderen.

Het feit dat zij wel eerder het Schengengrondgebied heeft betreden, doet geen afbreuk aan de overige motieven op basis waarvan de afwezigheid van het voornemen om tijdig het grondgebied te verlaten, werd gestoeld.

De bestreden beslissing houdt geen schending in van artikel 8 EVRM nu het verzoekster vrijstaat een nieuwe visumaanvraag in te dienen met het oog op het bezoeken van haar familie in België. Nu zij zelf stelt dat haar zonen zich in Turkije bevinden, toont zij niet aan dat haar gezinsleven zich in België situeert. Bovendien is de scheiding van haar familie in België niet het gevolg van de bestreden beslissing, maar bestond die al jaren daarvoor, waardoor zij bezwaarlijk kan voorhouden dat de beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM. Bovendien betreft het hier een visum kort verblijf. De middelen zijn ongegrond."

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 32 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar zij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de onmogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen, en dat haar voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten, niet kan worden vastgesteld. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert in essentie aan dat zij wel degelijk beschikt over voldoende middelen van bestaan om haar verblijf in België en haar terugkeer te dekken, en dat zij nog voldoende belangen heeft in Turkije om vast te stellen dat zij wel degelijk het voornemen heeft om voor het verstrijken van haar visum naar Turkije terug te keren.

3.1.3.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 32 van de Visumcode. Dit artikel luidt als volgt:

“Art. 32 Weigering van een visum

1 Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) 1 [in de lopende periode van 180 dagen reeds 90 dagen op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;] 1

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

2 (...)

3(...)

4 (...)

5 (...).”

Artikel 32 van de Visumcode vermeldt de weigeringsgronden voor een visum kort verblijf. Dit zijn geen cumulatieve weigeringsgronden, de vaststelling volstaat dat aan één van deze weigeringsgronden is voldaan. De bestreden beslissing vermeldt twee weigeringsgronden, met name enerzijds dat verzoekster niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar zij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de onmogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen en anderzijds dat haar voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten, niet kan worden vastgesteld. Eén van deze gronden volstaat reeds om de beslissing te schragen.

Inzake het tweede motief, namelijk dat het voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten, niet kan worden vastgesteld, wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld

Betrokkene levert onvoldoende waarborgen die de terugkeer naar haar land van origine garanderen omwille van volgende cumulatieve redenen:

Betrokkene heeft een hoge leeftijd en ze reisde nooit eerder binnen het Schengengebied.

Betrokkene heeft een klein pensioen en ze toont niet aan te beschikken over voldoende persoonlijke bestaansmiddelen.

Betrokkene legt geen afdoende bewijzen voor van resterende belangen in haar land van origine.”

Verzoekster kan worden gevolgd waar zij aanvoert dat zij inderdaad reeds in 2007 over en weer naar België reisde vanuit Turkije.

Verzoekster stelt vervolgens dat zij wel degelijk beschikt over voldoende persoonlijke bestaansmiddelen, waarbij zij verwijst naar de inkomsten van haar dochter en schoonzoon, naar de schoonouders van haar dochter die borg willen staan en naar haar aangezuiverde bankrekening. Inzake haar resterende belangen in het land van herkomst wijst zij op haar drie zonen die in Turkije wonen en op het feit dat zij daar zelf nog een woning heeft.

Inzake de persoonlijke bestaansmiddelen wordt opgemerkt dat een verwijzing naar inkomsten van familieleden niet weerlegt dat verzoekster zelf een klein pensioen heeft. Ook de omstandigheid dat zij door verkoop van juwelen haar rekening aangezuiverd heeft, doet hieraan geen afbreuk. Bovendien verwijst verzoekster in het middel hoofdzakelijk naar deze inkomsten van familieleden om aan te geven dat er financiële dekking zou zijn voor haar verblijf in België. Verzoekster ontkent niet dat ze een klein pensioen heeft en dat ze dus niet aantoonbaar te beschikken over voldoende persoonlijke bestaansmiddelen, wat verschilt van de *“voldoende middelen van bestaan”*, *“zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de onmogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen”* zoals bedoeld in artikel 32, 1, a) iii) van de Visumcode.

De motieven dat verzoekster een hoge leeftijd heeft en een klein pensioen en niet aantoonbaar te beschikken over voldoende persoonlijke bestaansmiddelen, houden dus stand.

Inzake haar resterende belangen in het land van herkomst stelt verzoekster nu voor het eerst bij huidig verzoekschrift stukken voor te leggen (deze Turkse stukken zijn niet vertaald) waaruit zou blijken dat zij over een woning beschikt in Turkije en dat haar drie zonen daar wonen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster deze stukken heeft voorgelegd naar aanleiding van haar visumaanvraag, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr.110.548). Bijgevolg toont verzoekster ook niet aan dat het motief dat zij geen afdoende bewijzen voorlegt van resterende belangen in haar land van origine steunt op een verkeerde feitenvinding of kennelijk onredelijk is. Dit motief houdt ook stand.

Het motief dat verzoeksters voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten, niet kon worden vastgesteld, wordt dus niet ontkracht. De foutieve vermelding *“ze reisde nooit eerder binnen het Schengengebied”* doet geen afbreuk aan de motieven inzake haar hoge leeftijd, haar klein pensioen, het niet aantonen te beschikken over voldoende persoonlijke bestaansmiddelen en het niet voorleggen van afdoende bewijzen van resterende belangen in haar land van origine.

Zoals reeds gesteld, volstaat het dat aan één van de voorwaarden van artikel 32 van de Visumcode is voldaan om het visum te weigeren.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat het doorslaggevend motief van de bestreden beslissing steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk is. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in de synthesesamenvatting een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Het tweede middel is afgeleid uit de schending van art. 8 EVRM en de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel.

Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiedigen van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

"Om een schending van artikel 8 van het EVRM te kunnen aanvoeren, dient er uiteraard vooreerst sprake te zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8, eerste lid van het EVRM.

De notie "familieleven" is een autonoom concept (Marcx t. België van 13 juni 1979, Series A nr. 31, p. 11, § 31). Bijgevolg is het beantwoorden van de vraag of er al dan niet sprake is van het bestaan van een familieleven een feitenkwestie die in concreto moet beoordeeld worden. Er dient nagegaan te worden of er in de praktijk een hechte band bestaat (K. t. Verenigd Koninkrijk, nr. 11468/85, beslissing van de Commissie d.d. 15 oktober 1986). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens gebiedt dat gekeken wordt naar de facto bestaande familiebanden (Johnston e.a. t. Ierland, 18 december 1986).

Tussen verzoekster en haar dochter (samen met haar schoonfamilie) bestaat ontegensprekelijk een hechte band, die in het licht van art. 8 EVRM beschermd wordt (EHRM K. t. Verenigd Koninkrijk nr. 11468/85, beslissing van de Commissie d.d. 15 oktober 1986).

Partijen onderhouden veelvuldig telefonisch contact en verzoekster reisde in het verleden reeds naar België om haar dochter te kunnen bezoeken."

3.2.2. In de nota repliceerde de verwerende partij zoals weergegeven onder punt 3.1.2.

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM, *Onur v. het Verenigd Koninkrijk*, 2009; EHRM, *Slivenko v. Letland*, 2003; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. *In casu* stelt verzoekster dat er tussen haar en haar dochter en schoonfamilie een hechte band is, veelvuldig telefonisch contact en dat verzoekster reeds in het verleden naar België reisde om haar dochter te bezoeken. Verzoekster toont met deze loutere beweringen echter niet aan afhankelijk te zijn van haar dochter en schoonfamilie of dat haar dochter en schoonfamilie afhankelijk zijn van haar. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier het bestaan van beweerde afhankelijkheid. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd met verzoeksters dochter en haar schoonfamilie.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.1. Verzoekster voert in de synthesesamenvatting een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Een derde middel dat thans wordt aangehaald is de schending van art. 32, eerste lid Verordening nr. 810/2009 zelf.

Artikel 32, eerste lid Verordening nr. 810/2009 luidt als volgt:

Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;
vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;
vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering, of
b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum."

Ten slotte is er een schending van art. 32, eerste lid Verordening nr. 810/2009 zelf.

Artikel 32, eerste lid Verordening nr. 810/2009 luidt als volgt:

"i. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

- i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;
- ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;
- iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;
- iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;
- v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;
- vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;
- vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering, of
- b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum"

Overeenkomstig artikel 32 Verordening nr. 810/2009 kan er dus maar een visum worden geweigerd indien een van redenen vermeld in dat artikel voorhanden is.

Zoals blijkt uit het voorgaande middel (zie supra) en de door verzoekster bijgebrachte stukken is er aan geen enkele van de in artikel 32, lid 1 Verordening nr. 810/2009 vermelde voorwaarden voldaan.

Door het visum te weigeren ondanks afwezigheid van een geldige reden zoals vermeld in artikel 32, lid 1 Verordening nr. 810/2009, is er een schending van die bepaling.

IV.3 Besluit

Uit de hierboven aangehaalde elementen blijkt duidelijk dat de beslissing tot weigering van de visumaanvraag van verzoekster d.d. 12.12.2017 feitelijk niet correct werd gemotiveerd. Zij dient dan ook omwille van de schending van het materieel motiveringsbeginsel nietig verklaard te worden.

Daarenboven wordt door de halsstarrige weigering van verweerster om een visum aan verzoekster af te leveren, het recht van verzoekster op eerbiediging van haar gezinsleven, gewaarborgd in art. 8 EVRM, geschonden.

Minstens is er sprake van een schending van artikel 32, lid 1 Verordening nr. 810/2009 wegens het gebrek aan voldaan zijn van een voorwaarde voor het weigeren van het visum."

3.3.2. Verzoekster voert voor het eerst in de synthesesmemorie de schending aan van artikel 32 van de Visumcode. Zij had deze schending, aangevoerd in een nieuw derde middel in de synthesesmemorie, niet aangevoerd in het verzoekschrift.

In de Memorie van Toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt expliciet gesteld dat "in de synthesesmemorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden" (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet

opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesememorie “zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60” van dezelfde wet dat bepaalt dat “geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”. Het begrip ‘nieuw middel’ geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen.

Het is dan ook duidelijk dat artikel 39/81 van de vreemdelingenwet niet toelaat dat in de synthesememorie voor het eerst nieuwe “middelen”, dit is een voor het eerst in de synthesememorie aangevoerde schending van een rechtsregel, alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidend verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de gelijkheid der partijen in het gedrang brengen daar de verwerende partij alsdan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren. Bovendien is één en ander niet te verzoenen met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet dat de verzoekende partij de mogelijkheid biedt om een synthesememorie neer te leggen “*waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat*”.

Concluderend kan worden vastgesteld dat verzoekster *in casu* in de synthesememorie niet op ontvankelijke wijze voor het eerst een nieuwe juridische of feitelijke grondslag kan geven aan de vordering tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat deze grondslag slechts na het indienen van het verzoekschrift aan het licht is kunnen komen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar inleidend verzoekschrift nergens melding maakt van artikel 32 van de Visumcode, hoewel zij reeds bij het indienen van het verzoekschrift op de hoogte was van de toepassing van dit artikel in de bestreden beslissing. Verzoekster voert dus een nieuw middel aan in de synthesememorie.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de grondslag van dit middel reeds bestond op het ogenblik dat verzoekster het verzoekschrift tot nietigverklaring heeft ingediend. Voor zover in het nieuwe derde middel voor het eerst de schending van artikel 32 van de Visumcode wordt aangevoerd, stelt de Raad vast dat het middel laattijdig is (cf. RvS 28 juni 2012, nr. 220.059; RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738; RvS 26 april 2007, nr. 170.603).

Het feit dat verzoekster in de synthesememorie een nieuw middel aanvoert of een nieuwe wending geeft aan een in het inleidend verzoekschrift aangevoerd middel, al dan niet in reactie op het verweer van de verwerende partij zoals uiteengezet in de nota met opmerkingen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de grondslag van dit nieuwe derde middel reeds bestond op het ogenblik van het indienen van het inleidend verzoekschrift. De synthesememorie kan niet worden aangewend om eventuele leemtes van het inleidend verzoekschrift op zicht van het verweer in de nota met opmerkingen, aan te vullen. Dergelijke aanvullingen zijn niet verzoenbaar met de duidelijke bepaling van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet dat enerzijds voorziet in een samenvatting van alle aangevoerde middelen en er anderzijds uitdrukkelijk op wijst dat geen nieuwe middelen mogen worden uiteengezet in dit procedurestuk.

Het derde middel is in de aangegeven mate laattijdig en bijgevolg onontvankelijk.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een maart tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET